

Λ Ο Γ Ι Α Τ Η Σ Κ Α Ρ Α Β Α Ν Α Σ

Τ Ο Υ Κ. Σ Τ Α Μ. Σ Τ Α Μ.



(Ἀπὸ τὸ σημειωματῆριο ἐνὸς παλινοῦ στρατιώτου)

Μάγειρος!  
 Ἡ διαταγὴ ἦταν ρητὴ καὶ «πᾶς γογγισμὸς τιμωρεῖται μὲ φυλάκιον», μὰς εἶχε πῆ ὁ ἐπιλοχίας.  
 Εἰς μὴν διεμαρτυρήθη, ὅτι οὔτε προσόντα, οὔτε γνώσεις, οὔτε... γαστέρα ἔχω γιὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό.  
 — Πῶς, δὲν ξέρεις νὰ μαγειρέψῃς!... Τί ξέρεις, τότε; μὲ ρώτησε ὁ ἐπιλοχίας.  
 — Νά... τρώω! τοῦ ἀπάντησα.  
 — Γιὰ πρόσεξε λοιπόν, γιὰ νὰ μὴ φᾶς καὶ καμμιά... δεκαμερία!  
 Τὸ κάρρο ἐτοιμάστηκε, ἐπήραμε τὴ χύτρα, τὰ ζεμπιλία καὶ τραβήξαμε στὴν ἀγορά. Ὁ σύντροφός μου καὶ συνάδελφος ἐν... κατσαρόλα, ἦταν κατευχαριστημένος γιὰ τὴν τιμητικὴ αὐτὴ ὑπηρεσία τῆς... κουτάλας. Χαλοῦσε κόσμο κάθε ἡμέρα, γιὰ νὰ δριζέται... «παρακαζάνιος», καὶ σήμερα πού τὸ πέτυχε, πάλι τραγουδοῦσεν εὐτυχισμένως:

Μὲ τὴν ζουτάλα δεξιά,  
 μὲ τὸ καζάνι μπρὸς μου,  
 μοῦ φαίνεται πὸς γίνονται  
 ἄρχον ὄλον τοῦ κόσμου!...

— Αἴντε, συνάδελφε, μοῦ ἔλεγε στὸ δρόμο, θὰ «ρουπώσομε» μεζέδες!  
 — Δὲν μοῦ λές;  
 — Τί νὰ σοῦ πῶ!  
 — Ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ μαγειρέψω! Τί θὰ γίνῃ;  
 — Μπᾶ, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σκάς τὴ ζαχαρένια σου.  
 Ὁ δεκανέας θὰ μαγειρεύῃ, ἔμεῖς θὰ πλύνουμε τὸ κρέας, θὰ σχίσουμε τὰ ξύλα, θὰ φυσήσουμε τὴ φωτιά, καὶ στὸ τέλος θὰ πλύνουμε καὶ τὰ καζάνια!  
 — Ἐμεῖς θὰ πλύνουμε καὶ τὰ καζάνια!  
 — Ἀμὴ ποῖός; Ἡ Μαρία; Ἡ Μαρία εἶνε ἀρρωστη... Ἐλα δῶ, παιδάκι μου, νὰ ἴδῃς, τί φαρμακία πού ἔχει τὸ φατ... Ἄλλοι γλύφουνε τὰ δάχτυλά τους κ' ἄλλοι γλύφουν κόκκαλο καὶ θράζουν τὸ κορμὶ τους γιὰ δαῦτο... ἀμὴ πῶς! Θὰ ἴδῃς πολλά πράγματα ἐδῶ! Εἶνε σκελετοὶ ὁ στρατός. Σχολεῖο καὶ σχολεῖο. Ὅγι παίζουμε!... Γιὰ ρώτησε ἐμένα πού εἶμαι παιδαῖος!... Καὶ πού εἶσαι ἀκόμα!... Ἐσάρωσες;  
 — Τί νὰ σαρῶσω;  
 — Τοὺς θαλάμους. Ἄμα γίνῃς θαλαμοφύλακας, ἄμα πάρεις, δηλαδή, τὸ ἀξίωμα αὐτό, θὰ σαρῶσης καὶ θὰ καταθρέξῃς καὶ θὰ ξενοχτήσης ἐπιτηρῶντας τοὺς ἄλλους πού κοιμούνται. Θὰ σκεπάζῃς τὸν Μιγαλάκη, ἂν ἐσκεπασθῇ... Μιμμί! εἶπες; Τί μοῦ καὶ ξεμῶ; Δὲν σκέπασες τὸν Μιγαλάκη, ἀρπαξες ἕναν περιορισμό! Δὲν ἐσάρωσες καλὰ τὴν ἄλλη μέρα; Φῶπ! Τόσιμα ἄλλον ἕναν περιορισμό! Ἐπειτα θὰ σὲ θγάλουν ἀγαρία: Θὰ φορταβῇς τὰ



— Σὺ μοναχὰ θὰ ἀρμπήνῃς...



— Καλῶς τα, τὰ παῖδιά!

ἄπλυτα, γιὰ νὰ τὰ πᾶς στὴν πλύστρα. Θὰ εἶνε τὰ ἄπλυτα ὄλων τῶν ἀνδρῶν. Θὰ τὰ καταμετρήσης, θὰ τὰ παραδώσης, θὰ τὰ παραλάβῃς, καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ γίνουσι μὲ τάξι καὶ μὲ σοβαρότητα. Μὲ σοβαρότητα καὶ τάξι στρατιωτικῆ... Ἀῤῥιο θὰ κουβαλήσομε νερό... Τί κάνεις Μιμμί... Τί στραβομουτσουναίξεις;... Θὰ κουβαλήσης καὶ θὰ σκάσης!... Ἐτοί, θὰ μάθῃς, ὅτι ὄλος ὁ στρατός, εἶνε δημοκρατία καὶ ἰσοπέδωσις. Δὲν ἔχει ἐδῶ, ποῖός εἶσαι, οὔτε τί εἶσαι! Φορεῖς χακί, εἶσαι ἕνα νοῦμερο. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμή πού θὰ γίνῃς ἕνα νοῦμερο, παύεις πειὰ νὰ εἶσαι σὺ. Τὸν παλιὸν τὸν ἐαυτὸ σου, τὸν ἀφήσεις σπῆτι σου, μαζὶ μὲ τὰ πολιτικά σου ρούχα... Θὰ τὸν ξεναύρησ, ὅταν ἀφεθῇς ἀπ' τὸ στρατό. Ἄλλὰ καὶ ὅταν θρῆς τὸ παλιὸ σου τὸ ἔ γ ῶ, πάλι θ' ἀργήσης νὰ συνέλθῃς. Θὰ περάσῃ ἀρκετὸς καιρός, ὥσπου νὰ γίνῃς ἐκεῖνο πού πρῶτα ἦσουν... Τώρα προσοχὴ! Φέρε σῆμα, γιὰτὶ περνάει ἕνας ὑποδεκανέας!  
 — Ἐνας ὑποδεκανέας;  
 — Ἀκίνητος! Περνάει κ' ἕνας ἀνθυπασπιστής. Πρέπει νὰ τοὺς χαϊρετήσομε, γιὰτὶ καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, εἶνε κ' οἱ δύο, ἀν ὄ τ ε ρ ο ἰ ! ! !  
 Καὶ γύρισε κατόπισιν καὶ ξεανάρχισε τὰ αὐτοσχέδια τραγουδία του:

Στὰ πρηνηδὼν, γονιπετῶ,  
 τροχάδην, εἶμα μίνα,  
 ἀλλὰ ξεμῆτι γίνονται  
 αἰπρωτὰ στὴν κουρμάννα ! ! !

Ἐτοί μιλώντας, φτάσαμε στὴν ἀγορά.  
 Ἐνας θουβαλοειδῆς χασάπης, κόκκινος στὸ πρόσωπο, σὰν νὰ ἦταν θλουμένος αἷματα, μὲς πλησίασε τρίβοντας τὰ χοντρά, τὰ μαλλιαρὰ καὶ νευροδεμένα χέρια του, καὶ κρατώντας τὰ γαντζάρια, τὰ μαγαίρια, τὰ κοπίδια καὶ τὰ μεταλλίνα τροχιστάρια, πού κρεμόντουσαν ὀρθαθῶς, ἀπὸ τὴ μέση του.  
 — Βρὲ, καλῶς τὰ παιδά! μὰς φώναξε. Ἐγὼ ἕνα θῶδι φῖνο, σήμερα... Καὶ ὄχι καὶ μεγάλο! Τρυφερό, σάν τὸ νέο τὸ κορίτσι καὶ φρέσκο, σάν λουλοῦδι!...

Ὁ δεκανέας τὸ εἶδε, ἀλλὰ τὸν λόγῳ τὸν εἶχαμε ἐμεῖς οἱ... μάγειροι. Ἐμεῖς εἶχαμε τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν τροφιμῶν.  
 Μέσα στὸ σκοτεινὸ χασάπικο, ἀπάνω σ' αἷματα, κρεμώματα ἕνα χοντροκόκκαλο κρέας, μπαγιατίτικο, μελανιασμένο, γεμᾶτο μύγιες, ἀποκροστικὸ.

— Βλέπεις κρέας, τριαντάφυλλο!... Ἐ: Κρέας μιά φορά!... μοῦ εἶπε ὁ χασάπης.  
 — Κρέας εἰν' αὐτό; τὸν ρώτησα.  
 — Κρέας, παντεσιάνι!  
 — Εἶνε θοδινὸ αὐτό;  
 — Βοδάκι.  
 — Αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ θουβάλι, μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ μεγαθήριο!...  
 — Τί λές, καλέ! φώναξε ὁ χασάπης. Δὲν τὸ θέλεις πού μοσχοθολαίε γάλα ἢ μᾶς κάνεις τὸν κουτό; Δαμαλάκι χτεσινὸ εἶνε. Ἀσχημὸ πράγμα, θὰ δώσω στὸ στρατό ἐγὼ, πού θασα-



Καὶ θὰ σκουπίσῃς τὸν στρατόνα...

νίζεται για την πατρίδα...

Αρνηθήκαμε να φωνάσουμε και τραβήξαμε στο παρακάτω χασάπη, άποφυγόντες έτσι και κανένα λόγο πατριωτικό...

Καθώς φεύγαμε, ένας από τους μαγειρέυ, ρώτησε τόν υπερπατριώτη χασάπη:

— Έχεις υπηρέτησε στό στρατό;

— Όχι, άκόμα, άπάντησεν έκείνος. "Εστεϊλα... εώς για να υπηρέτησετε..."

Σάν άποακρυνθήκαμε λίγο, ό χασάπης σταύρωσε τά χέρια του, άκούμπησε σέ μία στήλη τού κρεσπωλείου του και κουρούσε τόν κεφάλι του, μουρμουρίζοντας:

— Πού στό διάλογο τά θρήκαν αυτά τά κοθώνια και τά φέραν και στόν άγορά;... Φτού, τόν γόνου του, μέσα, και θά πάνε και στόν πόλεμο!... Φτού, και πάλι φτού!...

— Φτού στό μσοχαράκια σου, γιάννα... μη θασκαθούν, τού εϊπεν ό φιλόσοφος, έν μαγειρέϊω συνάδελφος, και έξακολούθησε τόν δρόμο του, πρós τόν άλλο χασάπη, μέ τόν κεφάλι ψηλά, σάν ικανοποιημένος από τόν εαυτό του και τραγουδώντας τά τραγούδια του:

Ψωϊά πούνα στό στρατό,  
σάν βράζει τόν καζάνι,  
κι' ό σπιστής ζαφρίζοντας  
στή καραβάνα βάνει λιν...

— Καλώς τά παιδιά, καλώς τά παλληκάρια μου! μάς εϊπε ό άλλος χασάπης, τριβοντας τά χέρια του! "Έχω κάτι άρνιά, μωρέ παιδιά, πού εϊνε σάν τόν χιονί!..."

Τήν άλλη μέρα, οί στρατιώτες, παρατεταγμένοι στή γραμμή, μέ τίς καρσάδες τους στό χέρια, πέρναν τόν ουσσιό τους.

— Μήν θουτάς θαθεία, κυρ δεκανέας, τί κουτάλα, διαμαρτυρών- τουσαν. Βάλε μας και λίγη λύγδα από πάνω...

— Τί σημαίνει αυτό; ρώτησα τόν έν όπλοϊς και κουτάλαϊς, φιλόσοφο συνάδελφο.

— Ότι τήν κορυφή τού καζανιού εϊνε τόν παχύ και στόν πάτο τόν νεροζούμι! μου εζήγησε.

— Να πάρη ή όργη! σκέφθηκα, και μέσα σ' ένα καζάνι άκόμα πού θράξει, δέν υπάρχει ή ισότης ή ίσωνική. Ή άριστοκρατία, και έκεί, θρίσκειται στήν κορυφή, και ό λαός πάντα στόν πάτο κι' άς λέν' οι κοινωνιολόγοι, ότι θελουνε...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

**ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ**

**ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ**

- Στή Λέσχη :
- Τόν βλέπει έκείνον τόν κύριο, πού παίζει μπιρτζ ; Τόν μα- καρζω, φίλε μου !...
- Γιατί ;
- Πών παντηρώ ζήτησε τήν γυναίκα μου σέ γάμο και κείνη δέν τόν θέλησε !...

\*\*\*

- Ή καλύτερη λύσις :
- Ή πατέρας τής κόρης.— Μ' έναν τέτοιο κοσμικό γάμο πού μου ζητάς, θά καταξοδενώ. Θα μου κοστίσει 10.000 δραμαίς !...
- Ή μέλλων γαμπρός.— Τότε, λοιπόν, τί πρότει να γίνει ;
- Ή πατέρα.— Άλλοστάτα : Θα πάρης τήν κόρη μου δίχως τήν σιγκατάβη μου...

\*\*\*

- Στή Νέα Ύδωρη :
- Ή ξενοδόχος.— Θα σάς δώσω, κυρία, ένα δωμάτιο στό 35ον πάτωμα.

- Ή πελάτις.— Ψωϊά !... Θα σάς παρακαλέσω μόνον, αν με ζη- τήσει κανείς, να τού πητε πώς δέν βρισκομαι πλέον στόν κόσμο αυτό !

\*\*\*

- Μεταξύ άνέρωγων :
- Τί γίνεται ό Τζιμ ;
- Προσελήθη σ' ένα έκποδρόμιο και περιοδεύει στις έπαρχίς.
- Και τί δουλειά κάνει ;
- Α, σκεδόν τίποτε. Μόνον δύο φορές τήν ήμέρα βάζει τόν κεφάλι του μέσα στό σάμια τών λιοτάρων !...

\*\*\*

- Στό άστρνομικό τημα :
- Ή άστρνομός.— Άφού ή γυναίκα σας έξαφανίστηκε εδω και δεκατέττε μέρες, γιατί δέν μάς εϊδοποιούσατε πού έγκαίρωσ ;
- Ή... ε ύτρηλς σ' ύβρυγος.— Μου φανόταν άπίστευτο, κύριε άστρνομέ !...

\*\*\*

- Στό δικαστήριο :
- Ή πρόεδρος.— Τί έπάγγελμα κάνετε, μάρτυς ;
- Ή τυφλός μάρτυς.— Είμαι ό άσος τών... τυφλών !

**ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ**

**ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ**

Στό "Ανδρσνον τής Ίνδιανουπόλεως, τών Ήνωμένων Πολιτειών, γνωστότατες τελεταία δημοσίως και με έξαιρετική έπιστημότητα ή πεντηκονταετηρίς τών γάμων τού "Αβραάμ Κόδδερικτων και τής συμβίας του Ίωσηφίνας, τής άλλου μίς Μαρίας.

Ή τιμή πού έγινε τού ετυμωμένου αυτό άνδρόγινου, τού άξιζε μέ τόν παρωτάτω, γιατί τόν ζεύγος Κόδδερικτων τράβηξε πολλά και βασιανίστηρε, ώσπου να χροήση τόν χορό τού "Ησάια.

Όταν ό νεαρός "Αβραάμ έγγυώσε τήν νεαρή και θελατώη μίς Ίωσηφίνα, τήν αγάτρη φιλογερά. Ήταν όμως πολύ δευλός στόν ζωτα και δέν ετόλιμισε να φανερωσ τόν άγρό και φιλογερό αίσθημά του στην άμορφη φίλη του, ή οποία ώσπιστό περιμεινε με λαχτάρα και με άφάνταστο χτισσακάρη ν' άκούση από τόν μόνο νέο πού συμπαιθώσε, τόν τρυφερό του μουσικό.

Έτσι τά χρόνια περνούσαν σείρα και παρωμένα για τούς δύο αγαπημένους, οι οποίοι βλέπόντουσαν σχεδόν κάθε μέρα — ό "Αβραάμ εϊχε γίνει στο μεταξύ ό πόν στενός φίλος τής οικογενείας Μαρίας — ώσπου ένα πρωί άνοκίβητικο, ή Ίωσηφίνα λαθώπησε στό περιπάτο, κι' ό "Αβραάμ, πάνω στην παρωμάλι του, τήν έβλήσε, πών τήν συνείσθη. Τό φίλ αυτό υπήρξε τόσο φιλογερό, ώστε ή Ίωσηφίνα διαέθηκε και ζαλι- στηκε τόσο, πού άγκάλιασε κι' έβλήσε κι' αυτή τόν φίλο της. Έτσι, λίγες μέρες μετά τήν ετυμωμένη αυτή σ' ό μ' π' τ' ω' σ' ε', έγιναν οι γάμοι τών δύο νέων, πού πενήτα άκριβός εϊταν.

Τά πενήτα χρόνια τής συζυγαίς συμβιώσεως δέν έμαράναν καθόλου τούς δύο συζύγους, οι οποίοι, μολοντί βαστούν στην πλάτη τους τόν βάρος ενός σχεδόν αιώνας, έπαϊξαν επ' εύκαμψία τής έσρητς τής πεντηκονταετηρίδος τών γάμων τών ύπερσο τέντα, με νεανικό σφύργος και ζήλευτη ζωρηότητα...

\*\*\*

Οί σοφοί τού Μαρζόκου, οι περίφημοι «Παύλες», συνέταξαν εζαχάτως έναν κώδικα εθιμοτατίας προς χρήση τής Μαρωνίης άρστωκρατίας. Σήμφωνα με τόν κώδικα αυτόν, απαγορεύεται :

«Τό σκούπισμα τού δωματίου τή νύχτα. Τό πλύσιμο τών χεριών με... χρώμα ! Τό να τρώς βαδίζοντας. Τό να φεύγης βιαστικά από τόν τζαμί. Τό να σφουγγίζης τόν ιδρώτα τού προσώπου σου μέ τόν μανίκι σου. Τό να σθήνης τόν κερή ή τόν λυχναρή ή τή λάμπα σου, φσιώντας τα. Τό να γδύνεσαι μπροστά στους άλλους τής φεγγαρολούσοτες νύχτες. Τό να κόβης τά νύχια σου μέ τά δόντια σου. Τό να χαιδέισης τά γένεια σου. Τό να βρίζης τούς νεκρούς, κλπ. κλπ.»

Εϊπατε τίποτα ;...

\*\*\*

Στό Παρίσι, πού δέκα ήμερών, αυτοκτόνησε ένα παιδάκι μόλις έξη χρόνων, πέτοντας από τόν παρόθυρο τού σπιτιού του στό όροιο. Τό παιδάκι αυτό έπαυσε από έπιληρία και πολλές φορές εϊπε στη μαμά του, κλαίγοντας :

— Μαμάκα μου, βρισκο πώς εϊνε καλύτερα να πεθάνω, παρά να τεφανώμαι από τήν άρρώστεια μου !

Ή Γάλλος γιατρός Μαρζό, ό όποίος θεράτευσε τόν μικρό έπιληπτικό πού αυτοκτόνησε, άναφέρει στό σύγγραμμά του «Αυτοκτονίες Παιδιών» και τήν έξής περιεργη άυτοκτονια μικρού παιδιού :

«Ή Ρασούλ Κένετ, ήλικίας ένδεκα χρόνων, βρέθηκε μία μέρα κρεμασμένος στό δωμάτιό του. Στην αρχή ύπετέθη πώς ήταν θύμα ββελυρού έγκλήματος. Κατά τήν νεκροψία όμως άποδείχτηκε ότι αυτοκτόνησε. Τό σώμα τού μικρού αυτόχειρος ήταν κατάστικτο. Στο άριστερό του χέρι εϊχε κενθήσει μία καρδιά τρυπημένη μέ βέλος και κάτω απ' αυτήν τήν ε- ζής φράση : "Για σένα, Πουλχερία ! Στο δεξί του χέρι πάλιν ύπήρχε στιγματισμένη ή έξής φράσις : «Ή έρωτας με έκαψε» ! Τέλος, πάνω από τόν άριστερό μαστό του εϊχε κεν- τήσει τί φράσι : "Δέν εϊνε πειά δική μου" !...»

Στό ίδιο σύγγραμμά του ό γιατρός Κένετ άναφέρει μεταξύ τών άλλων παραδειγματίων και αυτωκτονίες παιδιών από άπλη μίμησι ή από παλληκαριά !...

\*\*\*

Στό Μονασίον τού Ποντιούξ βρισκεται ή κνίμη τής περιφημης βα- ούλισσος τής Γαλλίας Ακατηρίνης τών Μεδίκων. Ή κνίμη αυτή δια- τρητέια σέ θαυμασία κατάσταση. Οί μωνές της εϊνε άποσκληρωμένα με κάποια άγνωστη σίμερα χημική ούσία και τά νύχια τών πο- διών τελείως άπειρατα. Ή κνίμη και τόν πόδι της τρυφερός βα- ούλισσος τής Γαλλίας εϊνε ύπερζώος καλλίγραμμα και παρωαί- ζουν μία άριστοκρατική λεπτότητα. Τό μόνο ελάττωμα πού βλέπει κανείς στό βασιλικό αυτό πόδι, εϊνε τόν άκόλουθο : Τό μεσαίο του δάχτυλο εϊνε άτραχιλά και παρωοφομένο !

